DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 3 maj 2001 *

I de förenade målen C-76/98 P och C-77/98 P,

Ajinomoto Co., Inc., Tokyo (Japan), företrätt av M. Siragusa, avvocato, T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, och V. Donaldson, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

och

The NutraSweet Company, Deerfield (Förenta staterna), företrätt av J.-F. Bellis, avocat, och F. Di Gianni, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 18 december 1997 av förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) i de förenade målen T-159/94 och T-160/94, Ajinomoto och NutraSweet mot rådet, i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

* Rättegångsspråk: engelska.

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av G. Houttuin och S. Marquardt, båda i egenskap av ombud, biträdda av H.-J. Rabe och G. M. Berrisch, Rechtsanwälte, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Khan, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna V. Skouris (referent), J.-P. Puissochet, R. Schintgen och F. Macken,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 25 maj 2000, Ajinomoto Co., Inc., genom T. Müller-Ibold, The NutraSweet Company, genom J.-F. Bellis och F. Di Gianni, rådet, genom G. M. Berrisch och kommissionen, genom V. Kreuschitz, i egenskap av ombud, biträdd av N. Khan,

och efter att den 5 oktober 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Ajinomoto Co., Inc. (nedan kallat Ajinomoto) och The NutraSweet Company (nedan kallat NutraSweet) har, genom ansökningar som inkom till domstolens kansli den 20 mars 1998 i mål C-76/98 P respektive C-77/98 P, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat den dom som förstainstansrätten meddelade den 18 december 1997 i de förenade målen T-159/94 och T-160/94, Ajinomoto och NutraSweet mot rådet (REG 1997, s. II-2461, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade deras talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EEG) nr 1391/91 av den 27 maj 1991 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av aspartam med ursprung i Japan och USA (EGT L 134, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 17, s. 23).

2 Genom beslut av domstolens ordförande av den 13 maj 1998 förenades målen C-76/98 P och C-77/98 P, vad gäller det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

Tillämpliga bestämmelser

3 Artikel 2.1 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, 1988, s. 1, svensk special-utgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen), har följande lydelse:

"En antidumpningstull får tas ut på varje dumpad vara vars övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada."

4 I artikel 2.2 i grundförordningen föreskrivs följande:

"En vara skall anses ha dumpats om dess pris vid export till gemenskapen är lägre än normalvärdet för en likadan vara."

5 I artikel 2.3 a och b i grundförordningen anges följande:

"I denna förordning avses med normalvärde följande:

a) Det jämförbara pris som vid normal handel faktiskt betalas eller skall betalas för likadan vara avsedd för förbrukning i exportlandet eller ursprungslandet. ...

b) När det inte förekommer försäljning av likadana varor i normal handel på exportlandets eller ursprungslandets hemmamarknad eller när försäljningen där inte medger en riktig jämförelse, endera av följande:

i) Det jämförbara priset på en likadan vara när denna exporteras till tredje land. Det jämförbara priset kan vara det högsta priset vid sådan export men behöver inte vara det utan skall vara ett representativt pris.

ii) Det konstruerade värde som bestäms genom att skälig vinst läggs ihop med tillverkningskostnaden. ..."

6 Artikel 2.6 i grundförordningen har följande lydelse:

"När en vara inte importeras direkt från ursprungslandet till gemenskapen utan via ett annat land skall normalvärdet vara det jämförbara pris som betalas eller skall betalas för likadana varor på hemmamarknaden antingen i exportlandet eller i ursprungslandet. Det senare alternativet kan vara lämpligt bl.a. när varan bara lastas om i exportlandet, när varor av samma slag inte tillverkas i exportlandet eller när det inte finns något jämförbart pris på varan där."

Bakgrund till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten

7 Det framgår av den överklagade domen att aspartam, som är en ersättning för socker, är ett sötningsmedel som främst används i livsmedel. Aspartam upptäcktes år 1965 av en forskare vid det amerikanska bolaget G. D. Searle & Co., vilket senare blev till NutraSweet. Efter denna upptäckt erhöll NutraSweet patent för aspartam som gällde i USA och i flera medlemsstater. Aspartam var patentskyddat i Tyskland till och med år 1986, i Förenade kungariket till och med år 1987, i övriga länder i gemenskapen till och med år 1988 och i USA till och med år 1991.

8 Under perioden den 1 januari—31 december 1989 var NutraSweet den enda producenten av aspartam i USA. Ajinomoto var den enda producenten av aspartam i Japan. Med undantag för några fall av direktförsäljning från NutraSweet till oberoende kunder som var etablerade i gemenskapen eller i

USA för vidare export av produkten till gemenskapen distribuerades aspartam genom ett för NutraSweet och Ajinomoto gemensamt dotterbolag, det schweiziska bolaget NutraSweet AG.

9 Till följd av klagomål från den enda aspartamproducenten i gemenskapen, bolaget Holland Sweetener Company vof, offentliggjorde kommissionen den 3 mars 1990 ett meddelande (90/C 52/06) om inledande av ett antidumpningsförfarande avseende import av aspartam med ursprung i Japan och USA (EGT C 52, s. 12).

10 Kommissionen fann att Ajinomoto och NutraSweet hade ägnat sig åt dumpning, varför den införde en preliminär antidumpningstull på nämnda import genom kommissionens förordning (EEG) nr 3421/90 av den 26 november 1990 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av aspartam med ursprung i Japan och USA (EGT L 330, 1990, s. 16; svensk specialutgåva, område 11, volym 16, s. 124).

11 Genom förordning nr 1391/91 infördes en slutgiltig antidumpningstull på nämnda import. I artikel 2 i förordningen föreskrevs att de belopp som ställts som säkerhet för preliminär antidumpningstull skulle tas ut slutgiltigt upp till den nivå som motsvarar de slutgiltiga tullarna.

12 I såväl förordning nr 3421/90 som förordning nr 1391/90 har normalvärdet fastställts på grundval av det vägda genomsnittliga hemmamarknadspriset, med avdrag för alla rabatter, i enlighet med artikel 2.3 a i grundförordningen, det vill säga på grundval av det pris som vid normal handel faktiskt betalas eller skall betalas för likadan vara avsedd för förbrukning i USA. Eftersom aspartam med

ursprung i Japan inte importerades till gemenskapen direkt från Japan, utan kom från USA, till vilket land varan tidigare hade exporterats, bestämdes normalvärdet i enlighet med artikel 2.6 i grundförordningen på grundval av det pris som betalades eller skulle betalas på hemmamarknaden i USA.

13 Den antidumpningstull som har införts genom förordningarna nr 3421/90 och nr 1391/91 har beräknats på grundval av den skada gemenskapsindustrin vållas och inte från dumpningsmarginalen.

14 Ajinomoto och NutraSweet väckte mot denna bakgrund var och en talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1391/91 och om återbetalning av den preliminära och slutgiltiga antidumpningstull som uppburits enligt denna förordning respektive förordning nr 3421/90.

15 De två klagandena anförde flera grunder för sin talan vid förstainstansrätten, däribland i huvudsak följande:

— Båda klagandena åberopade för det första åsidosättande av artikel 2.3 i grundförordningen, genom att gemenskapens institutioner hade bestämt normalvärdet på grundval av de priser som tillämpades i USA under patentskydd. Dessa priser kunde inte med rätta jämföras med priserna vid export till gemenskapen, där aspartam inte längre var patentskyddat. Gemenskapsinstitutionerna borde därför ha beräknat dumpningen på grundval av ett normalvärde beräknat med tillämpning av artikel 2.3 b ii i grundförordningen. Rådet hade enligt klagandena även åsidosatt motiveringsskyldigheten genom att inte ange skälen till varför det ansåg att priserna under patentskydd kunde jämföras med exportpriset till gemenskapen.

— Ajinomoto gjorde vidare gällande åsidosättande av artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen, genom att gemenskapens institutioner inte hade beräknat normalvärdet på japanskt aspartam på grundval av de priser som tillämpades i Japan utan på grundval av de priser som tillämpades i USA, vilka inte kunde jämföras med priserna på gemenskapsmarknaden, eftersom varan i USA var patentskyddad.

— Båda klagandena hävdade slutligen, under sina två grunder rörande åsidosättande av väsentliga formföreskrifter samt av artiklarna 7.4 a och b och 8.4 i grundförordningen, att gemenskapernas institutioner hade åsidosatt deras rätt till försvar genom att inte, innan den preliminära antidumpningstullen infördes, underrätta klagandena om de väsentliga omständigheter och överväganden som låg till grund för den planerade tullen.

Den överklagade domen

16 Förstainstansrätten har i den överklagade domen ogillat klagandenas talan i båda fallen. Vad avser den första grund som anges i punkt 15 ovan har förstainstansrätten konstaterat följande:

"126 Det finns inget i grundförordningens ordalydelse som tyder på att införandet av en antidumpningstull förutsätter något annat bakomliggande skäl än skadliga skillnader mellan priserna på hemmamarknaden (i förevarande fall marknaden i USA) och på exportmarknaden (i förevarande fall gemenskapsmarknaden).

127 Kriterierna avseende marknadsstruktur eller grad av konkurrens är inte i sig avgörande för valet att tillämpa en metod med konstruerat normalvärde snarare än ett normalvärde grundat på verkliga priser, om dessa priser är resultatet av marknadskrafternas verkningar. Såsom kommissionen har funnit i sin förordning [nr 3421/90] (punkt 16 i övervägandena, bekräftad i punkt 8 i övervägandena till rådets förordning [nr 1391/91]), utgör 'skillnader i priselasticitet mellan USA-marknaden och gemenskapsmarknaden' 'en förutsättning för prisdifferentiering' och om sådana måste beaktas, 'skulle dumpning aldrig kunna sanktioneras'. Eftersom sökandena inte hade visat att de priser som beaktats vid bestämningen av normalvärdet inte berodde på marknadskrafternas verkningar eller speglade den verkliga situationen på USA-marknaden, fanns det ingen anledning att konstruera normalvärdet i stället för att grunda sig på de verkliga priserna på USA-marknaden.

128 Den omtvistade förordningen har slutligen inte på något sätt berövat sökanden [NutraSweet] sitt amerikanska patent, eftersom den inte har inverkat på dess rätt att hindra tredje part från att producera och marknadsföra aspartam i USA till dess att patentet går ut eller dess rätt att maximera sina priser på denna marknad. I detta avseende ges patentinnehavaren, genom ensamrätt till produktion och marknadsföring, möjlighet att få ersättning för sina forsknings- och utvecklingskostnader inte bara för framgångsrika projekt utan även för misslyckade projekt. Denna omständighet utgör ytterligare en anledning att grunda sig på de priser som tillämpats under patentskydd för att bestämma normalvärdet.

129 Sökandena har således inte visat att gemenskapens institutioner har gjort sig skyldiga till felaktig rättstillämpning eller uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att bestämma normalvärdet på importerad aspartam på grundval av de priser som tillämpades i USA under patentskydd."

17 Vad avser klagandenas invändning om bristande motivering av varför gemenskapernas institutioner hade valt att utgå från de priser som tillämpades i USA

som normalvärde, förklarade förstainstansrätten, efter att ha anmärkt att förordning nr 1391/91 bekräftade vad som hade sagts i detta avseende i förordning nr 3421/90, i punkterna 131—133 i den överklagade domen, att uppgifterna i punkt 18 i övervägandena i sistnämnda förordning uppfyllde de krav som följer av rättspraxis och att förordning nr 1391/91 således givits en tillräcklig motivering.

18 Förstainstansrätten fann därför att talan inte kunde bifallas med stöd av den första grund som anges i punkt 15 ovan.

19 Förstainstansrätten ansåg att talan inte kunde bifallas med stöd av den andra grunden, varvid den bland annat, i punkt 180 i den överklagade domen, konstaterade att Ajinomoto, av de skäl som anges i punkterna 126—129 i den överklagade domen, inte hade visat att priset inte var jämförbart, genom att endast hävda att det pris som tillämpades på hemmamarknaden i USA inte kunde beaktas eftersom produkten åtnjöt patentskydd där.

20 Vad avser klagandenas påstående om åsidosättande av rätten till försvar, konstaterade förstainstansrätten följande i punkt 87:

"Även om man skulle godta sökandenas påstående att principen om respekt för rätten till försvar medför ett krav på att exportörerna skall underrättas om de viktigaste faktiska omständigheter och överväganden på grundval av vilka institutionerna avser att införa preliminära tullar, kan inte förhållandet att denna rätt inte respekteras i sig leda till att förordningen om införande av slutgiltiga tullar är ogiltig. En sådan förordning är skild från förordningen om införande av preliminära tullar, även i fall där denna anknyter så nära till nämnda förordning att den kan ersätta den under vissa förhållanden (domstolens dom av den 5 oktober 1988 i mål 56/85, Brother Industries mot kommissionen, REG 1988, s. 5655, punkt 6, och i förenade målen 294/86 och 77/87, Technointorg mot kommissionen och rådet, REG 1988, s. 6077, punkt 12, och av den 11 juli 1990 i förenade målen C-305/86 och C-160/87, Neotype

Techmashexport mot kommissionen och rådet, REG 1990, s. I-2945, punkt 13, förstainstansrättens beslut av den 10 juli 1996 i mål T-208/95, Miwon mot kommissionen, REG 1996, s. II-635, punkt 20). Frågan om förordningen om införande av preliminär tull är giltig skall således bedömas enligt de regler som gällde när den antogs. Om det under förfarandet för att anta en förordning om införande av en slutgiltig tull har vidtagits åtgärder för att undanröja ett fel i förfarandet för antagande av en motsvarande förordning om införande av en preliminär tull, innebär en rättsstridighet hos den sistnämnda förordningen inte att förordningen om införande av den slutgiltiga tullen är rättsstridig. Det är endast om felet inte har rättats till och om förordningen om införande av en slutgiltig tull hänvisar till förordningen om införande av en preliminär tull som en rättsstridighet hos den sistnämnda medför att den förstnämnda är rättsstridig."

21 Förstainstansrätten har vidare i domskälen, i punkterna 88—119 i den överklagade domen, konstaterat att klagandenas rätt till försvar hade iakttagits vid utarbetandet av förordning nr 1391/91 om införande av en slutgiltig antidumpningstull, varigenom det föreskrevs att den preliminära antidumpningstullen skulle tas ut slutgiltigt. Förstainstansrätten ansåg därför att talan om ogiltigförklaring inte kunde bifallas med stöd av denna grund.

Överklagandena

22 Klagandena har i sina överklaganden yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och avgöra målet i sak genom att ogiltigförklara förordning nr 1391/91, i den mån den är tillämplig på var och en av klagandena, samt förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

23 Rådet och kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandena och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Klagandena har anfört två gemensamma grunder till stöd för sina överklaganden. Klagandena hävdar att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i följande avseenden:

— Tolkningen av artikel 2.3 i grundförordningen och omfattningen av motiveringsskyldigheten i artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG).

— Klagandenas rätt till försvar har åsidosatts när kommissionen antog förordningen om införande av den preliminära antidumpningstullen, vilket gör att förordningen om införande av en slutgiltig antidumpningstull är rättsstridig.

25 Ajinomoto har dessutom anfört en tredje grund, enligt vilken förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid sin tolkning av artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen.

Den första grundens första del

26 Enligt klagandena har förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i den överklagade domen anse dels att patentskyddet saknar

relevans för kravet i artikel 2.3 i grundförordningen, att priserna på exportörens hemmamarknad måste vara jämförbara med priserna på exportmarknaden, för att normalvärdet skall kunna bestämmas på grundval av verkliga priser, dels att det är förenligt med grundförordningen att bestämma normalvärdet på grundval av priset på en vara som omfattas av patentskydd i USA.

27 Klagandena har gjort gällande att enligt artikel 2.3 i grundförordningen kan normalvärdet endast beräknas på grundval av de verkliga priser som tillämpas på exportörens hemmamarknad om dessa priser rimligen kan jämföras med priserna på exportmarknaden. För att bedöma om så är fallet bör gemenskapens institutioner beakta samtliga faktorer som är av betydelse för priset, förutsatt att dessa faktorer inte har sin grund i oberättigade handelshinder i exportlandet. Institutionerna bör även undersöka om dessa faktorer skiljer sig åt mellan exportlandet och gemenskapen.

28 När den aktuella varan, såsom här är fallet, skyddas av ett patent på exportörens hemmamarknad, men så inte är fallet på exportmarknaden, kan priserna inte anses jämförbara enligt artikel 2.3 i grundförordningen. Gemenskapens institutioner är i ett sådant fall skyldiga att bestämma normalvärdet på grundval av ett konstruerat värde, i enlighet med artikel 2.3 b ii i grundförordningen.

29 I den överklagade domen har förstainstansrätten dock med orätt ansett att omständigheten att varan endast var patentskyddad på exportörens hemmamarknad helt saknade betydelse för huruvida priserna var jämförbara. Även om

förstainstansrätten inte uttalade sig explicit om innehållet i termen "jämförbar" eller frasen "medger en riktig jämförelse" i artikel 2.3 i grundförordningen, följer det med nödvändighet av förstainstansrättens konstateranden i punkterna 126—129 i den överklagade domen att denna anser att patentskydd är en faktor som saknar betydelse för frågan om priserna är jämförbara.

30 Domstolen anmärker härvid att förstainstansrätten, i punkterna 127 och 129 i den överklagade domen, vilka har återgivits i punkt 16 ovan, i huvudsak ansåg att det som är avgörande för valet att bestämma normalvärdet på grundval av verkliga priser i stället för att utgå ifrån ett konstruerat värde är just om det finns sådana priser, som är resultatet av marknadskrafternas verkningar och speglar situationen på exportörens hemmamarknad. Förstainstansrätten har formellt sett inte uteslutit att patentskydd kan påverka bedömningen av om det är fråga om verkliga priser och således valet av metod för att bestämma normalvärdet, utan endast konstaterat att klagandena inte hade visat att patentet verkligen hade sådana verkningar i förevarande fall.

31 Klagandenas argument i målet om överklagande har till syfte att ifrågasätta förstainstansrättens tolkning i detta avseende. Enligt klagandena är det avgörande kriteriet för valet av en viss metod att beräkna normalvärdet inte huruvida det förekommer verkliga priser på exportörens hemmamarknad, utan om dessa priser kan jämföras med exportpriserna. Det är utifrån denna utgångspunkt som klagandena därefter gör gällande att omständigheten att varan endast var patentskyddad på exportörens hemmamarknad gör att priserna på denna marknad inte kan jämföras med exportpriserna, varför normalvärdet i stället borde ha bestämts på grundval av ett konstruerat värde.

32 Klagandenas argument grundas på en felaktig tolkning av artikel 2.3 i grundförordningen.

33 I denna bestämmelse föreskrivs tre distinkta metoder för att bestämma normalvärdet. Den första metoden, som beskrivs i artikel 2.3 a, består i att bestämma normalvärdet på grundval av det verkliga priset, det vill säga "[d]et jämförbara pris som vid normal handel faktiskt betalas eller skall betalas för likadan vara avsedd för förbrukning i exportlandet eller ursprungslandet".

34 Enligt den andra metoden, som beskrivs i artikel 2.3 b i, skall normalvärdet bestämmas på grundval av "[d]et jämförbara priset på en likadan vara när denna exporteras till tredje land".

35 Enligt den tredje och sista metoden, som beskrivs i artikel 2.3 b ii, skall normalvärdet bestämmas på grundval av ett konstruerat värde.

36 I första meningen i artikel 2.3 b i grundförordningen anges att gemenskapens institutioner skall tillämpa de två sistnämnda metoderna "[n]är det inte förekommer försäljning av likadana varor i normal handel på exportlandets eller ursprungslandets hemmamarknad eller när försäljningen där inte medger en riktig jämförelse".

37 Domstolen har härvid anmärkt att enligt den ordalydelse och systematik som utmärker artikel 2.3 a i grundförordningen skall främst det pris som vid normal handel faktiskt betalas eller skall betalas beaktas för att fastställa normalvärdet

och att det framgår av artikel 2.3 b i grundförordningen att undantag från denna princip endast får göras när det inte förekommer försäljning av likadana varor i normal handel eller när försäljningen inte medger en riktig jämförelse (dom av den 13 februari 1992 i mål C-105/90, Goldstar mot rådet, REG 1992, s. I-677, punkt 12).

38 Domstolen har i punkt 13 i domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet preciserat att begreppet normal handel avser arten av försäljningen i sig. Nämnda begrepp är avsett att med avseende på fastställandet av normalvärdet utesluta situationer i vilka försäljning på hemmamarknaden inte sker på normala handelsvillkor, särskilt när en produkt säljs till ett pris som understiger tillverkningskostnaderna eller när transaktioner görs mellan parter som har kommersiellt samband eller har en överenskommelse om kompensation.

39 Kravet på att försäljningen på exportörens hemmamarknad skall möjliggöra en riktig jämförelse berör slutligen frågan om försäljningen är tillräckligt representativ för att kunna ligga till grund för fastställandet av normalvärdet. De transaktioner som genomförts på hemmamarknaden skall nämligen återspegla köparnas normala beteende och följa av en normal prisbildning (domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, punkt 15).

40 Av det ovanstående följer att lagstiftaren i första meningen i artikel 2.3 b i grundförordningen uttömmande har angivit två fall där gemenskapens institutioner har rätt att avvika från huvudregeln att normalvärdet skall fastställas på grundval av verkliga priser och att dessa fall anknyter till försäljningen av varorna och inte till varornas pris.

41 Klagandena har dock i förevarande fall inte hävdat att patentskyddet i USA gjorde att försäljningen av aspartam i USA inte kunde anses normal eller representativ, i den mening som avses i domen i det ovannämnda målet Goldstar mot rådet, och de har inte heller hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i detta avseende.

42 Klagandena har däremot hävdat att metoden med ett konstruerat normalvärde även skall tillämpas när priserna på exportörens hemmamarknad inte kan jämföras med exportpriserna. Klagandena försöker således införa ett nytt undantag som inte finns med bland de undantag som uttömmande anges i första meningen i artikel 2.3 b i grundförordningen.

43 Av detta följer att klagandenas argument inte kan utgöra grund för att bifalla deras överklagande.

44 Det saknas därför anledning att ta ställning såväl till frågan huruvida omständigheten att varan endast var patentskyddad på exportörens hemmamarknad gör att priserna inte är jämförbara som till klagandenas argument på denna punkt i deras kritik av punkterna 126—129 i den överklagade domen.

45 Överklagandena kan därför inte bifallas med stöd av den första grundens första del.

Den första grundens andra del

46 Klagandena har hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att rådets motivering av dess slutsats att de priser som tillämpades under patentskydd i USA utgjorde jämförbara priser, i den mening som avses i artikel 2.3 i grundförordningen, uppfyllde de villkor som uppställs i artikel 190 i fördraget.

47 Klagandena menar att institutionerna som enda förklaring har angivit att skadlig prisdiskriminering skall sanktioneras enligt gemenskapsrätten och internationell rätt oberoende av de skäl eller motiv som ligger bakom densamma. Institutionerna har dock inte utrett frågan huruvida priserna är jämförbara och, därmed, inte heller givit någon som helst förklaring till varför prisskillnaderna i förevarande fall ansågs medföra prisdiskriminering. Eftersom institutionernas motivering grundas på ett cirkelresonemang (priserna var jämförbara, eftersom de medförde diskriminering, vilket förutsätter att man redan har konstaterat att priserna var jämförbara), kan den inte anses utgöra en korrekt motivering i den mening som avses i artikel 190 i fördraget.

48 Domstolen konstaterar för det första att den första grundens andra del kan upptas till sakprövning, i den del klagandena menar att förstainstansrätten hade fel när den ansåg att villkoren i artikel 190 i fördraget hade uppfyllts.

49 Domstolen vill för det andra anmärka att förstainstansrätten i punkt 132 i den överklagade domen har hänvisat till punkt 18 i övervägandena i förordning nr 3421/90, till vilken det hänvisas i punkt 8 i övervägandena i förordning nr 1391/91. Kommissionen har i punkt 18 — vad avser argumentet att priserna i USA inte var jämförbara, eftersom varan var patentskyddad där — angivit följande: "Skadlig prisdiskriminering fördöms i gemenskapslagstiftningen och internationell rätt oberoende av vilka skäl och motiv som ligger bakom diskrimineringen. Patentet i USA avgör inte i sig prisnivån på hemmamarknaden. Om exportören utnyttjar sin ställning som patentinnehavare för att tillämpa högre priser på hemmamarknaden än vid exportförsäljning får detta beslut anses vara ett utslag av hans egen fria vilja i affärssammanhang. Det finns ingen anledning till varför en sådan prisdifferentiering, i den mån den medför väsentlig skada för gemenskapsindustrin, skulle undantas från tillämpningen av antidumpningsbestämmelser."

50 Förstainstansrätten ansåg i punkt 133 i den överklagade domen att dessa omständigheter var tillräckliga för att de berörda skulle kunna ta del av skälen till den vidtagna åtgärden och således kunna tillvarata sina rättigheter och för gemenskapsdomstolen att göra sin prövning.

51 Tvärtemot vad klagandena har hävdat är denna bedömning inte utslag av en felaktig rättstillämpning. Förstainstansrätten har nämligen i punkterna 132 och 133 i den överklagade domen undersökt motiveringen till förordning nr 1391/91 och med rätta ansett att den uppfyller de krav som ställs i artikel 190 i fördraget.

52 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av den första grundens andra del.

Den andra grunden

53 Klagandena har hävdat att punkt 87 i den överklagade domen, vilken återges i punkt 20 ovan, innefattar felaktig rättstillämpning och att den inte innehåller en tillräcklig motivering, eftersom det där, med orätt, anges att kommissionens vägran att på något sätt informera om innehållet i sitt beslut innan den preliminära antidumpningstullen infördes är ett fel som kan undanröjas efter det att denna tull har fastställts och att denna vägran inte inverkar på giltigheten av införandet av slutgiltig antidumpningstull.

54 Klagandena har härvid gjort gällande att om kommissionen enligt lag är skyldig att iaktta rätten till försvar innan den antar en förordning om införande av en antidumpningstull, går det rent logiskt inte att undanröja en underlåtenhet att iaktta denna rätt efter det att förordningen har antagits. Om kommissionen på ett rättsstridigt sätt har infört en preliminär antidumpningstull, kan rådet inte uppbära denna tull slutgiltigt, eftersom det fel som har begåtts när den preliminära tullen infördes i så fall inte skulle kunna beivras.

55 Klagandena menar att den rättspraxis som har angivits i punkt 87 i den överklagade domen saknar betydelse. Denna rättspraxis rör villkoren för att till sakprövning uppta en talan om ogiltigförklaring av en förordning om införande av en preliminär antidumpningstull och inte, som här är fallet, den grundläggande rättigheten att beredas tillfälle att yttra sig innan en sådan tull införs och om de följder som detta har för huruvida den slutgiltiga uppbörden av denna tull med stöd av en förordning om införande av en slutgiltig antidumpningstull är lagenlig.

56 Det framgår vidare av artikel 12.2 a i grundförordningen att rådet kan besluta om slutgiltig uppbörd av en preliminär tull när "en tillfällig antidumpnings- eller

utjämningstull har tillämpats". Eftersom det krävs att en förordning om införande av preliminär tull har antagits för att rådet slutgiltigt skall kunna uppbära denna tull, är det med nödvändighet rättsstridigt att slutgiltigt uppbära en preliminär tull om det har visat sig att denna är rättsstridig.

57 Klagandena har åberopat ett antal argument för att hävda att enligt en grundläggande gemenskapsrättslig princip är kommissionen skyldig att ge exportörerna tillfälle att yttra sig innan en preliminär antidumpningstull införs. Förstainstansrätten har enligt klagandena gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att helt underlåta att behandla denna fråga i sin dom.

58 Rådet har ifrågasatt huruvida klagandenas andra grund kan tas upp till sakprövning, eftersom dessa inte på ett adekvat sätt har utvecklat sitt påstående att det var rättsstridigt att slutgiltigt uppbära den preliminära antidumpningstullen. Klaganden har vid förstainstansrätten endast anfört att "eftersom kommissionens förordning om införande av preliminär antidumpningstull således är rättsstridig, skall artikel 2 i förordning [nr 1391/91] ogiltigförklaras", utan att ange några skäl till varför denna artikel skall ogiltigförklaras.

59 Rådet har i sak hävdat att även om förordningen om införande av preliminär antidumpningstull skulle vara ogiltig, medför detta i vilket fall som helst inte att den slutgiltiga uppbörden av den preliminära tullen är rättsstridig. Detta framgår av domstolens rättspraxis rörande förhållandet mellan förordningar om införande av preliminära antidumpningstullar och förordningar om införande av slutgiltiga antidumpningstullar (domar i de ovannämnda målen Brother Industries mot kommissionen, Technointorg mot kommissionen och rådet, och Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet).

60 Kommissionen har gjort gällande att det enda argument som anförs inom ramen för den andra grunden för överklagandena gentemot den överklagade domen är att det inte går att undanröja det påstådda fel som har begåtts genom bristande information efter det att förordningen om införande av preliminär antidumpningstull har antagits.

61 Kommissionen har med hänvisning till punkt 70 i domen i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet hävdat att det i överklagandena inte förklaras på vilket sätt förevarande fall skiljer sig från vad som var fallet i nämnda mål eller på vilket sätt domen i det målet är felaktig. Kommissionen anser därför att klagandenas grund inte kan upptas till sakprövning, eftersom den inte överensstämmer med artikel 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler, enligt vilken det krävs att överklagandet skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas.

62 I sak ansluter sig kommissionen till rådets ståndpunkt.

63 Domstolen konstaterar att klagandena i sina överklaganden inte endast har angivit vilken grund de anför mot punkt 87 i den överklagade domen utan även anfört argument till stöd för densamma, såsom framgår av punkterna 53—57 ovan. Motparterna har vidare inte bestritt att klagandena i första instans har anfört en grund för ogiltigförklaring som gick ut på att det, på grund av bristande information, var rättsstridigt att slutgiltigt uppbära den preliminära antidumpningstullen och att den grund som anförs till stöd för deras överklaganden riktar sig mot förstainstansrättens svar i detta avseende i punkt 87 i den överklagade domen.

64 Domstolen anser därför att den andra grunden kan upptas till sakprövning.

65 Vad avser bedömningen i sak avseende denna grund skall det erinras om att enligt punkt 69 i domen i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet kan en eventuell rättsstridighet vad avser den preliminära förordningen påverka lagenligheten av en slutgiltig förordning genom vilken den preliminära antidumpningstullen uppbärs endast om denna påverkar den slutgiltiga förordningen.

66 Domstolen ansåg i punkt 70 i samma dom att de grunder som sökanden i det målet hade åberopat mot den preliminära förordningen inte kunde åberopas mot den slutgiltiga förordningen. Domstolen ansåg att omständigheten att sökanden inte i rimlig tid hade informerats om att det skulle komma att införas en preliminär tull inte kunde påverka den slutgiltiga uppbörden av denna tull, när sökanden hade beretts tillfälle att framföra sina argument innan den slutgiltiga förordningen antogs. Domstolen ansåg vidare att grunderna enligt vilka kommissionen hade valt fel referensland och fel metod för att fastställa preliminär antidumpningstull när den antog den preliminära förordningen inte kunde åberopas mot den slutgiltiga förordningen, eftersom dessa delar hade rättats till när den slutgiltiga förordningen antogs.

67 Av detta följer att förstainstansrätten gjorde rätt när den i punkt 87 i den överklagade domen konstaterade att, även om man skulle godta klagandenas påstående att principen om respekt för rätten till försvar medför ett krav på att exportörerna skall underrättas om de viktigaste faktiska omständigheter och överväganden på grundval av vilka institutionerna avser att införa preliminära tullar, det förhållandet att denna rätt inte respekteras i sig inte kan leda till att förordningen om införande av slutgiltiga tullar är ogiltig, om det under förfarandet för att anta en förordning om införande av en slutgiltig tull har vidtagits åtgärder för att undanröja ett fel i förfarandet för antagande av en motsvarande förordning om införande av en preliminär tull. Klagandena har vidare inte ifrågasatt förstainstansrättens konstateranden i punkterna 89—118 i den överklagade domen, av vilka det framgår att gemenskapsinstitutionerna har uppfyllt sin informationsskyldighet enligt grundförordningen och att klagandenas rätt till försvar har iakttagits under förfarandet för att utarbeta den slutgiltiga förordningen.

68 Klagandena har emellertid hävdat att förevarande fall skiljer sig från vad som var fallet i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet. De fel som var i fråga i det målet rörde obetydliga fel i undersökningsförfarandet, exempelvis vad avsåg meddelande om att förfarandet hade återupptagits eller den tid som hade gått från det att yttranden ingavs till det att åtgärder vidtogs, medan förevarande mål rör åsidosättande av en grundläggande princip i gemenskapsrätten, nämligen skyldigheten att delge den berörde information om antagande av mycket betungande antidumpningsåtgärder.

69 Domstolen konstaterar härvid att tvärtemot vad klagandena har hävdat rörde de felaktigheter som det var fråga om i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet inte obetydliga fel i förfarandet för antagande av förordningen om införande av en preliminär antidumpningstull. Sökanden i det målet hade, i likhet med klagandena i förevarande mål, hävdat att omständigheten att exportören inte i rimlig tid hade informerats om att en preliminär tull skulle införas innebar ett åsidosättande av dess rätt till försvar (se punkt III 2 a i i förhandlingsrapporten i det målet). Sökanden i det målet hade även åberopat andra grunder som avsåg viktiga element i förfarandet för antagande av en förordning om införande av preliminär tull, såsom valet av referensland och metod för att fastställa den preliminära tullen.

70 Av detta följer att förevarande fall inte kan skiljas från det fall som domstolen uttalade sig om i punkterna 69—71 i domen i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet och att förstainstansrätten således inte har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i punkt 87 i den överklagade domen.

71 Vad avser invändningen om otillräcklig motivering i punkt 87 i den överklagade domen konstaterar domstolen att klagandena inte har förklarat på vilket sätt denna invändning skiljer sig från invändningen att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

72 Överklagandet kan således inte bifallas med stöd av klagandenas andra grund.

Den tredje grunden

73 Ajinomoto har hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att det var förenligt med artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen att gemenskapens institutioner beräknade normalvärdet på japanskt aspartam på grundval av de priser som tillämpades på marknaden i USA.

74 Ajinomoto anser, tvärtemot vad förstainstansrätten ansåg i punkt 180 i den överklagade domen, att dessa priser inte var "jämförbara", i den mening som avses i artikel 2.6 i grundförordningen, eftersom varorna var patentskyddade. Ajinomoto har härvid nöjt sig med att hänvisa till sina argument under den första grundens första del, utan att åberopa några självständiga argument till stöd för denna grund.

75 Eftersom domstolen redan i punkterna 30—44 ovan har ansett att överklagandena inte kan bifallas med stöd av klagandenas argument under den första grundens första del, gäller samma sak för Ajinomotos tredje grund.

76 Av detta följer att överklagandena skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

77 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, skall de förpliktas att bära sina egna kostnader och ersätta rådets kostnader i förevarande instans.

78 Enligt artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Kommissionen skall därför bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) Överklagandena ogillas.

2) **Ajinomoto Co., Inc. och The NutraSweet Company skall bära sina kostnader och ersätta Europeiska unionens råds rättegångskostnad i förevarande instans.**

3) **Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sin rättegångskostnad.**

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 maj 2001.

R. Grass C. Gulmann

Justitiesekreterare Ordförande på sjätte avdelningen